

Învățături practice din cartea Iov (2)

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 13.12.2018, Actualizat: 31.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Prietenii lui Iov puteau să-și imagineze suferința numai ca răsplată. Ei puteau vedea pe Dumnezeu, care a trimis suferința, numai ca Judecător. Am remarcat aceasta deja altădată. Vrem acum să privim această greșeală sub un alt aspect. Și atunci putem spune: ei credeau că lumea, așa cum ea se prezenta privirii lor, ar trebui să dea o imagine a gândurilor lui Dumnezeu despre om. Sentința lui Dumnezeu cu privire la căile unui om era după părerea lor clar dedusă din situațiile pământești ale acestuia. Tot ce era permis pe pământ, trebuie să fie o imagine fidelă în oglindă a gândurilor lui Dumnezeu în cer despre această chestiune. Așa s-a ajuns că ei au bănuț pe Iov de mare fățarnicie, acum când asupra lui a venit o „judecată” așa de îngrozitoare – tocmai în contrast cu viața lui de odinioară.

Însă adevărul, pe care ni-l oferă privirii viața trăită sub permisiunea lui Dumnezeu, este cu totul altul. Nu au suferit întotdeauna cei drepti în lumea aceasta? Nu au fost dușmanii lor întotdeauna mai tari decât ei? Știm bine că lucrurile au stat așa. Ar trebui noi să fim înclinați să facem aceeași greșeală, căci ce învățătură bogată și clară ne dă cartea Iov! Același Dumnezeu, care dă mărturie în cer despre umblarea dreaptă a lui Iov (Iov 1), îi trimite în același timp încercarea cea mai grea. Un contrast mai mare nici nu se poate imagina.

Cine vede aici bunul plac – așa cum a făcut Iov -, acela nicidecum nu cunoaște intenția lui Dumnezeu. Gândul din Evrei 12, că El disciplinează pe cel care îl iubește, este aici la locul potrivit. Cartea Iov este ca să spunem așa o prezentare vechi-testamentală măreață a acestui gând în formă dramatică. Dar dacă așa stau lucrurile, atunci este de asemenea har deplin din partea Lui, care vrea să transforme răul spre bine pentru aceia, pe care El îi iubește. Și drept urmare părerea prietenilor, care voiau ca în locul bunului plac să impună dreptatea cea mai severă, era total ne la locul ei.

În timpul acela aceasta nu putea fi deplin înțeleasă. Hristos și harul nu erau încă revelate. Însă Dumnezeu au fost întotdeauna același și voia și în timpul acela să fie cunoscut de ai Săi ca Dumnezeul harului. Începând chiar de la primul început al istoriei omenirii, imediat după căderea în păcat, El S-a făcut cunoscut în felul acesta. Sămânța femeii, care trebuia să sfârșească capul șarpelui, era prima făgăduință a acestui har (Geneza 3.15; 2. Timotei 1.9). Fiul Omului, care acolo a fost anunțat ca Salvator, va avea biruința asupra răului; dar nu în alt fel, decât prin suferință. Ca Cel lovit El va bate pe satan. Șarpele nu Îl va cruța. Chiar dacă i s-ar zdrobi capul, el va zdrobi călcâiul Fiului Omului, sămânța femeii. Acestea sunt căile lui Dumnezeu cu Fiul Său preaiubit. Cine poate arăta măcar un singur păcat al lui Isus? Și cu toate acestea drumul Lui spre biruință a fost un drum al suferinței. Să fie atunci cu omul altfel, care este un preaiubit nu din pricina lui însuși, ci din pricina lui Hristos? Dacă Fiul, Cel desăvârșit de ascultător, a trebuit să sufere toate acestea, și să intre în gloria Sa (Luca 24.26; vezi și Iov 2.10), cu cât mai mult este necesar ca credinciosul slab să învețe sub mâna educatoare a Tatălui să înțeleagă lucrurile minunate care i-au fost dăruite de Dumnezeu.

Este remarcabil că în inimile celor trei prieteni nu se ivește nici măcar o clipă gândul la această călăuzire plină de dragoste, la intrarea în glorie prin suferință. Însă putem presupune – chiar dacă nu știm exact, căci ei au trăit în afara descoperirilor dăruite părinților -, că lor nu le era necunoscută prima veste a harului divin (Geneza 3). În sistemul lor de dreptate harul nu a avut loc. Și ei țineau cu tărie de nezgudit la acest sistem – am văzut deja.

Cu totul altfel era la Iov. Chiar dacă în momente de răzvrătire atribuia lui Dumnezeu samavolnicie, totuși inima lui nu avea pace. Și așa vedem în partea care începe cu capitolul 15, că la Iov se întâlnea gândul referitor la har, la mântuire și răscumpărare. Este unul din punctele culminante ale cărții, când lumina străpunge întunericul la el și credința lui se manifestă în mod minunat (Iov 19).

Și totuși – adevărul are întotdeauna mai mult decât o latură – trebuie să spunem că lecția dată nouă de cartea Iov s-ar pierde dacă în cei trei prieteni am vedea numai lipsa de spirit autocritic. Felul de gândire greșit a fost intensificat la ei prin înțelegere greșită. Nu este deseori așa? Cât de greu poate fi să spui într-un anumit caz, dacă este vorba de greșeală sau de îndărătnicie. Nu numai gândurile păcătoase și dușmănoase, ci și necunoașterea cu privire la căile lui Dumnezeu a condus pe prieteni la o comportare lipsită de dragoste.

Necredincioșii și cei neîntorși la Dumnezeu sunt îndepărtați de la Dumnezeu prin încăpățănare și prin minciuna lui Satan. Cu cei temători de Dumnezeu este altfel. Și ei pot fi duși în rătăcire în mod trist. Însă de cele mai multe ori este atunci o cunoaștere superficială despre Dumnezeu sau despre oamenii care conduc pe drumuri greșite. Adevărul pe jumătate este deosebit de periculos. Felul de a studia unilateral poate fi foarte nimicitor. Când adevărurile relative sau valabile individual sunt făcute principii absolute și li se dă o interpretare rațională, și pe lângă aceasta din ele se trag cele mai aspre concluzii, ce confuzii mari și dogme nespirtuale rezultă atunci!

Tocmai am amintit, că suferința credincioșilor deseori nu este în concordanță cu buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la umblarea lor. Dar pe de altă parte nu este adevărat, că păcatul nu are nimic a face cu suferința omului în lumea aceasta. Dacă nu ar fi nici un păcat, niciodată nu ar fi fost suferință. Harul a fost revelat deja în Paradis, dar la fel și judecata. După căderea în păcat pământul trebuia să fie o scenă a blestemului și încercării, acoperit cu spini și pălămidă, cu moarte și suferință pretutindeni. Și dacă privim omul în viața aceasta, oricine ar fi el: dacă el trăiește în păcat, nu are el de suferit? Fără îndoială, da! Este o regulă fix stabilită a căilor de guvernare ale lui Dumnezeu, că nimeni nu se poate deda păcatului fără să aibă ca urmare răsplata severă din mâna lui Dumnezeu, cu toate că pentru lucrarea harului întotdeauna este o posibilitate. Este valabil nu numai pentru viitor, ci și pentru viața aceasta, că se culege ceea ce s-a semănat.

Dar aceasta este singurul lucru și tot adevărul? Este Dumnezeu limitat în ceea ce face și nu face? Desigur nu! Aici se arată, ceea ce am remarcat deja, că noi avem a face nu numai cu Dumnezeu, ci și cu satan. El știe foarte bine în ce fel trebuie să pună pe prim plan o parte deosebită a adevărului, pentru ca prin aceasta să ducă în rătăcire pe credincioși. El este nu numai acuzatorul nostru înaintea lui Dumnezeu (Apocalipsa 12.10), ci și înșelătorul, minciunosul de la început, tatăl minciunii (Ioan 8.44). Așa cum el este lupul în piele de oaie, căpetenia întunericului, care vine la noi ca înger al luminii, la fel el este și minciunosul îmbrăcat în haina adevărului (pe jumătate) (Geneza 3.5). Să fim cu ochii în patru înaintea lui! Noi nu vom fi scuzați, dacă vom fi înșelați de el. Prietenii lui Iov nu au fost. Cu cât mai puțin vom fi noi, care posedăm cartea Iov și în afară de aceasta încă multe alte atenționări. Întreaga Sfânta Scriptură este în posesia noastră. Și mai mult: noi Îl cunoaștem pe Hristos Însuși, Cel care este calea, adevărul și viața, ca Domn al nostru. Cât de mare este atunci

responsabilitatea noastră de a umbla în lumina pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în El!

Cu privire cunoscătoare de oameni viața sufletului credinciosului, chiar și în slăbiciunea lui, este încercată și marcată. Dumnezeu, cunoscătorul inimii, vrea să ne ajute să ne cunoaștem pe noi înșine. El Însuși ne îndreaptă atenția, că, în timp ce Iov și prietenii lui nu erau de scuzat, responsabilitatea noastră este mult mai mare în acest timp de har.

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(2\)](#)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (2) Regierungswege Gottes“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 213 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu